AHMET KÜÇÜKERTUĞRUL

BU EŞEKLERİN NEDEN AYAKKABILARI YOK?

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Bu Eşeklerin Neden Ayakkabıları Yok?
Ahmet Küçükertuğrul

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-6130-92-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BU EŞEKLERİN NEDEN AYAKKABILARI YOK?

Ahmet Küçükertuğrul

AHMET KÜÇÜKERTUĞRUL

1965 yılında Batman'da doğdu. İlkokul ve ortaokul eğitimini Batman'da tamamladı. Lise eğitiminin ilk yılını Batman'da, ikinci yılını Ankara'da, son yılını ise Sinop'ta tamamlayarak Sinop Anadolu Lisesinden mezun oldu. Eğitim hayatına yıllar sonra yeniden dönerek 2022 yılında İstanbul Üniversitesi Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi Gazetecilik Bölümünü, 2023 yılında Anadolu Üniversitesi Tarih Bölümünü ve 2024 yılında Adnan Menderes Üniversitesi Meslek Yüksekokulu İnşaat Teknolojisi Bölümünü tamamladı.

1987'den bu yana Aydın'da yaşayan Ahmet Küçükertuğrul, kitapta da ismi geçen kardeşi Tamer Küçükertuğrul ile otuz üç yıldır inşaat sektöründe faaliyet göstermekte ve birlikte kurdukları inşaat şirketini yönetmektedir. Evli ve üç kız babasıdır. Otobiyografik roman türündeki "Bu Eşeklerin Neden Ayakkabıları Yok?", yazarın ilk kitabıdır.

"Eğer bir gün yolunuzu kaybederseniz bir çocuğun gözlerinin içine bakın. Çünkü bir çocuğun bir yetişkine her zaman öğretebileceği üç şey vardır:

1. *Nedensiz yere mutlu olmak*
2. *Her zaman meşgul olabilecek bir uğraş bulmak*
3. *Elde etmek istediği şey için var gücüyle savaşmak"*

-Paulo Coelho

Canım babama…

Bu kitapta anlatılan tüm olaylar ve karakterler gerçektir.
Ancak diyaloglar, yaşananların ruhunu ve atmosferini daha iyi
yansıtabilmek adına bir nebze hayal gücüyle şekillendirilmiştir.

I

Minibüsten indiğimizde babam elimi tutmuştu, birlikte patika bir yolda ilerliyorduk. Yolun iki yanında derin bir sessizlik içinde uzanan ve insana sonsuzluk hissi veren ovanın sınırlarını belirleyen karlı dağlar vardı. Yolumuz yirmi dakika sürmüştü belki ama o an zamanın anlamı yitmişti. Babamın yanında yürümek bana güven veriyordu. O, benim gözümde bir dağ kadar heybetli, bir güneş kadar sıcaktı. Kışın son günleriydi ama soğuğu hâlâ geride bırakmaya yanaşmayan bir kış vardı sanki. Yer yer kar vardı. Keskin bir ayaz iliklerimize işliyordu. Babam o sıralar yirmi beş yirmi altı yaşlarındaydı. Siyah gür saçları, kendisine yakışan bıyıkları ve orantılı vücut yapısıyla hem ciddi hem de sıcakkanlı bir insandı. Az konuşurdu. Ama konuştuğu zaman insanın yüreğine dokunan, huzur veren bir sesi vardı. Yanında olmak, sözlerinden çok sessizliğine kulak vermeyi hissettirirdi insana. O vakitler beş yaşlarındaydım. Doğduğum şehir olan Batman'a yakın bir köye gidiyorduk. Köyün adını ya da yerini hatırlamıyorum. Zihnimde hâlen o anın sıcaklığı var. Babamla aramızda geçen, bugün düşününce gülümseten ama benim için derin anlamı olan o sohbet…

Yol boyunca çamurlu birikintilere basarak yürüyorduk. Ayaklarımdaki ayakkabılara rağmen soğuğun bedenime sızdığını hissediyordum. Burnum kızarmıştı, kulaklarım da sızlıyordu. Bir ara yolun sol tarafında hareketsiz duran birkaç eşek gördüm. Çamurun içinde kıpırdamadan duruyorlardı. Benim küçük ayaklarım üşüyorken onlar ne hâldeydi? Peki ya onların ayaklarını ne koruyordu? Yüreğimi saran bir merhametle babama döndüm.

"Baba, bu eşeklerin neden ayakkabıları yok? Üşümüyorlar mı? Yazık değil mi?" dedim.

Babam bir an durdu, gözleriyle beni süzdü. Yüzünde, gülmemek için kendini zor tutan bir ifade belirdi. Sonra diz çöküp göz hizama indi. Sesi her zamanki gibi sakindi ama içinde sıcak bir gülümseme saklıydı.

"Oğlum, senin ayakkabıların var, onların ise kalın tırnakları. Seni ayakkabıların soğuktan koruyor, onları da tırnakları…" dedi.

Sonra elimi bırakıp saçlarımı sevgiyle karıştırdı. O an, babamın gözlerindeki o şefkati hissederken, içime bir sıcaklık yayıldı. Neden bu anıyı böylesine güçlü hatırlıyorum, bilmiyorum… Belki hatıramdaki en eski yer edinen sahne olduğundan, belki de babamın sesi ve dokunuşu yüreğime böylesine kazındığından… Ama bildiğim bir şey var. O gün babamın bana bakışı, soruma verdiği cevap kelimelerin ötesindeydi… Bu anın sıcaklığı hep yüreğimde kalacak.

II

Çok yakın geçmişte büyük bir köy olan bu topraklar; Raman Dağı'nda keşfedilen petrol ve TPAO'nun kurduğu rafineriyle makûs talihini yenmiş, Doğu'nun önemli şehirlerinden biri olma yolunda hızla ilerliyordu. Bu yeni filizlenen şehrin Aydınlık Evler Mahallesi'nde üç katlı bir evde, beş çocuklu bir ailenin ikinci çocuğu olarak doğdum. İlkokulu aynı mahallede Cengiz Topel İlkokulunda bitirdim. Buraya, Ankara'da geçirdiğimiz iki yılın ardından, beşinci sınıfın ortalarında gelmiştim.

Adnan hem ilkokuldan liseye kadar yanımdan ayrılmayan sıra arkadaşım hem uzaktan akrabam hem de en yakın dostumdu. Sarıya çalan kumral saçları, beyaz teniyle uyum içindeydi. Elmacık kemikleri hafifçe çıkık, yanakları çukurdu. Ama onu asıl özel kılan, fazladan iki dişiydi. Ön dişlerinin iki yanında sıraya girememiş gibi duran dişleri ona farklı bir hava katardı. Çabuk parlayan bir yapısı vardı ama dostları için yapamayacağı şey yoktu. Zayıftı. Aslında hepimiz zayıftık. Şimdi düşündüğümde çocukluğumda hiç kilolu bir arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum. Bunun beslenmeyle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Hepimiz orta hâlli ailelerin çocuklarıydık. O zamanlar geçim derdi konuşulmazdı belki de… İhtiyaçlarımız mı azdı yoksa elimizdekilerle yetinmeyi mi iyi bilirdik… Belki de aşırı hareketliydik… Bilmiyorum… Ama sahip olduğumuz bir şey vardı: mutluluk ve huzur.

Her evde televizyon yoktu. Olanlarda da nadiren açılırdı ve bizim önceliğimiz değildi. Mahallede herkesin bir lakabı olurdu. Mesela, Adnan'a "Ado" derdik. İlkokul beşten orta ikinin sonuna

kadar bir diğer sıra arkadaşım Selim'di. Kısa boyluydu hatta sınıfın en kısasıydı. Kıvırcık saçları vardı, kavgacıydı, sertti. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Bir daha da ondan haber alınamadı. Sanki rüzgâra karışıp gitmişti. Mahalleden bir diğer arkadaşım Hasan'dı, namıdiğer Hasso. Benden bir yaş büyük, uzun boylu, sivilceli yüzlü, hafifçe pörtlek gözlüydü. Kızdığında öfkesi aniden alevlenirdi. Öyle anlarda ona yaklaşmak tehlikeliydi. Bazen sinirinden ağladığı bile olurdu. Mahallenin en önemli figürlerinden biriydi.

Hasanların evi sıradan, dışı boyasız iki katlı bir yapıydı ama kocaman bir bahçesi vardı. Ön tarafı yola kadar boştu. Bahçeyi sokaktan ayıran, sıvasız, briketten yapılmış yüksekçe bir duvarı vardı. O duvar bizim için bir sınır çizgisi değil, aksine dünyadan kopup kendi evrenimize sığınabileceğimiz bir kale gibiydi. O bahçede saatlerce top oynardık. Ama asıl dünyamız, Hasanların arka bahçesindeki kulübeydi. Kulübe dediğime bakmayın, bizim mabedimizdi, kutsalımızdı orası. Yirmi metrekare içinde iki göz odası vardı. Odalardan birinde Hasanların kullandığı kömür ve odun dururdu. Diğeri boştu. Sıvasız briket duvarları, tahtadan yapılmış bir kapısı ve ufak camsız bir penceresi vardı. Ama bizim için yeterliydi… O küçücük boşluk, hayallerimizin en güzel tasviriydi. Soğuk havalarda, bahar yağmurlarında oraya sığınırdık. Uzun sohbetler, derin kahkahalar orada yankılanırdı. Yerden topladığımız izmaritleri titrek ellerimizle yakıp içerdik. Çünkü sigara içmeden büyümüş sayılmazdın, arkadaşların arasında eksik sayılırdın. İlk sigaramı on iki yaşında içtim. Orta bire geçeceğim yazdı.

Kışın, kulübeye yedi sekiz kişi doluşurduk. Soğuğa karşı kapıyı sıkı sıkıya kapatırdık. Hepimiz sigara içince içeride duman bulutu oluşurdu. Gözlerimiz yaşarırdı ama kimse şikâyet etmezdi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamazdık. Ancak kapıyı açtığımızda

havanın karardığını fark eder, kulübeden çıkarken bir günün daha geçtiğini anlar, ertesi günü iple çekerdik. Bazen kulübede sadece konuşurduk. En çok da hayallerimizi… Kimimiz futbolcu, kimimiz öğretmen, kimimiz de mühendis olurduk. Biz o dumanlı kulübede geçen zamanları unutmadık. Unutamazdık… Çünkü orası; biz farkına varmadan büyüdüğümüz, hayallerimizi kurduğumuz, birbirimize en saf hâlimizle güvendiğimiz yerdi.

III

Okulun kapanmasıyla başlayan yaz tatili bizim için sadece bir ara değil, hayatın tadına varma zamanıydı. Her gün top oynamak, kulübede saatlerce sohbet etmek, derslerin ve sınavların yükünden uzaklaşarak özgürlüğün tadını çıkarmak demekti. Okul bitmişti ama tatilin en büyük keyfi, bitmesini istemediğimiz o kocaman boş zamanlarda gizliydi. Sabahın erken saatlerinde kahvaltıyı hızla yapar, kendimizi sokağa atardık. Sahaya gidip toplanır, iki takıma ayrılarak saatlerce top peşinde koştururduk. Eve dönmek, yalnızca karnımızı doyurmak için bir zorunluluktu. Mutfakta bir somun ekmeğin arasına sürülen yağ ve üzerine serpiştirilen toz şeker, bizim için en büyük ziyafetti. Bazen peynirli, bazen de salçalı ekmekle karnımızı doyurur, ardından tekrar sokaklara koşardık. Ne yediğimizin ya da ne içtiğimizin önemi yoktu. Önemli olan, günün bitmeyen maceralarıydı.

Kulübe, oyun sahası ve caddeler bizim dünyamızdı. O yaz tatil başladığında ben, Adnan, Mehmet, Aydın lise bire; Halil, Hasan ve Ahmet ise lise ikiye geçmişti. İsmail ise orta üçe başlayacaktı. Sahada eksik oyuncu sorununu çözmek bizim için zor değildi. Kendi grubumuz dışında, daha küçük kardeşlerimizden birkaçını alarak takımları tamamlıyorduk. Tamer, Uğur, Hüseyin, Bebeko ve Mesut bizimle oynayabilmek için hep bir fırsat kollardı. Aramızdaki hiyerarşi belirgindi. Biz onların ağabeyleriydik. Bazen angarya işlere onları koştururduk. Kimi zaman kaçan topu aldırır, kimi zaman su taşımalarını isterdik. Buna rağmen bizimle top oynayabilmek, onların en büyük mutluluk kaynağıydı. Kulübemize girmeleri ve bizimle gezmeleri asla mümkün olmazdı.

Onlar için bizim dünyamız hem çok uzak hem de bir o kadar ulaşılabilir bir hayaldi.

Yaşadığımız yerler çocukluğumuzun tüm izlerini taşıyordu. Asfaltın delik deşik olduğu, iki yanında tretuvarın bile bulunmadığı bir ana caddeye sahiptik. Kanalizasyon yok gibiydi; pis sular yol kenarlarında birikir, kurbağa yavrularına ev sahipliği yapardı. O zamanlar kimse bu eksikliklerden şikâyet etmezdi. Hayat basitti, beklentiler azdı ve insanlar bir arada olmanın mutluluğunu paylaşırdı. Caddede tek katlı evlerin arasında nadiren iki katlı birkaç ev bulunurdu. Ancak bunlar bir gösterişin değil, sade yaşamın birer simgesiydi. Evlerin çoğu sıvasız, boyasızdı ama bu durum içerideki insanlar için bu hiçbir zaman bir eksiklik değildi. Batman dışarıdan bakıldığında yoksullukla ilişkilendirilebilirdi belki ama burada kimse geçim derdi veya gelecek kaygısı taşımıyordu. Zaten lüks tüketim diye bir şey yoktu. Bayramdan bayrama kıyafet alınır, yemekler daima evde pişerdi. Telefon, özel okul, dershane, özel hastane gibi masraflar yoktu. Eğitim herkes için eşitti. Tek fark, kimin daha çok çalıştığıydı.

Çocuk aklımızla sahip olmayı en çok istediğimiz şeylerden biri de bisikletti. Ama bisikletimiz olmasa bile o hayalin peşinden gitmek, yaşamın sunduğu en güzel anlardan biriydi. Saatlerce koşup oynadıktan sonra paramız varsa kiralık bisikletlere binerdik. Bizim için güzel hayat, her sokak köşesinde, her sohbetin içinde ve her top peşinden koşuşumuzdaydı. Gösterişsiz, sade ama içi sevgiyle dolu bir dünyamız vardı. Çocukluğumuzun Batman'ı, o zamanlar belki de farkına varmadığımız bir cennetti. Şimdi dönüp geriye baktığımızda o basit günlerin içindeki mutluluğu ve samimiyeti daha iyi anlıyorum. Zaman geçip de hayat değiştikçe belki de en çok özlediğimiz şey, o eski sokaklardaki kahkahalarımız ve dostluklarımızdı.

IV

Hayatımız sadece top ve sohbet değildi elbet. Yaramazlık bizim de hakkımızdı. O yıl bizim caddenin iki yanına stabilize dolgu malzemesi dökmüşlerdi. Sanırım yolu yapacaklardı. Kamyonların arkasına acayip bir mekanizma takmışlardı. İçinden malzeme dökülüyor, kamyon ilerledikçe yolun kenarında muntazam bir yığın oluşuyordu. Bu stabilize yığını uzaktan baktığınızda caddeye uzanmış, metrelerce uzunlukta dev bir yılanı andırıyordu. İki aydan fazla yerde kaldı ve insanlar yaya yolu niyetine kullanmaya başladılar. Zamanla sertleşti Çin Seddi gibi oldu. Tabii ki bu durum bizim için eğlenceden başka bir şey değildi. Mahallenin çocukları olarak orada tepinmezsek olmazdı. Derken bir gün aklıma dâhiyane bir fikir geldi.

"Oğlum, bak, süper bir fikrim var!"

Adnan'ın gözleri parladı ve "Ne geldi aklına?" diye sordu.

"Dur, seyret…" dedim.

Hemen evden bir kürek kaptım. Stabilize yığının tam ortasında, amcaların her akşam iş çıkışı yürüdüğü o meşhur güzergâhta hummalı bir kazı işine başladım. Yaklaşık kırk santim çapında, otuz santim derinliğinde bir çukur açtım. Ama olay burada bitmedi… Çukurun dibine naylon serdim ki suyu emmesin. Sonra yolun kenarındaki o malum pis sulardan doldurdum. Üzerine bir kat daha naylon serip üç dört santim stabilize malzeme ile çukuru kamufle ettim. Yani orada bir çukur olduğu asla belli olmuyordu. Resmen sanat eseri! Eserimi tamamlayınca Adnan'a döndüm.

"Oğlum, şimdi köşeye çekil ve olanları izle!"

Okul çantalarının bir köşeye atıldığı, saatlerce top peşinde koştuğumuz, hayallerimizi yaratıcılıkla süslediğimiz, sohbetlerin saatlerce sürdüğü o uzun yazlar… Bir somun ekmeğin arasına sürülen yağın üstüne serpilen bir parça şekerin verdiği o eşsiz mutluluk… Yoksulluğun bir eksiklik değil, paylaşmanın en büyük zenginlik olduğu zamanlar… Arkadaşlığın en sahici, en içten, en has hâliyle yaşandığı, yüreklerimize kazınan yıllar… Ebeveynlerimizden destek almadan bir şeyler üretmenin, başarmanın gururu… Küçücük bedenlerimizde filizlenen dayanışma ruhu, birlikte mücadele etmenin o tarifsiz hazzı…

Eğer Y ve Z kuşağındansanız ve anne-babalarınızın nasıl bir çocukluk geçirdiğini merak ediyorsanız bu kitap sizi geçmişin o samimi, sıcacık yaz günlerine götürecek. Küçük şeylerle mutlu olunan, en kıymetli anların saklı olduğu o güzel günleri yaşamaya hazır mısınız?

9 786256 130920

tilki kitap